

Telegraful Român

2 ex. (Of.)

Asociațiunea pentru literatura română și cultura poporului român

Sibiu

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1858 de Mitropolit
APARE SĂPTĂMÂNAL

Str. Șaguna 8

Șaguna

Abonamentul:
Un an 600 Lei. — Șase luni 300 Lei. — Trei luni 150 Lei. — Pentru străinătate un an 1000 Lei. — Pentru America 8 Dolari

Articole și corespondențe
se adresează **Redacției Telegrafului Român, Sibiu,** strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiilor
un șir pețit 10 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul convenit.

Abonamentele și inserțiile
se adresează **Administrației ziarului Telegraful Român, Sibiu,** strada Mitropoliei Nr. 45

Cultură și duhovnicie

Adeseori auzim, când se vorbește despre pregătirea preoților, exprimându-se părerea că între cultură și viața duhovnicească ar fi un raport de exclusivitate. E necesară preotului, se spune, puțină cultură teologică, dar nu prea multă, căci atunci nu mai e apt pentru chemarea preoțească.

Părerea aceasta provine dintr'o judecată pesimistă generală asupra culturii. Aceasta ar fi prin sine o piedecă pentru viața de puritate, de strădanie și de jertfă care se cere dela un preot.

Din nefericire cultura a îndreptățit de cele mai multe ori această judecată pesimistă. Ea în loc să cultive inima, a cultivat orgoliul și în loc să înrădăcineze și mai adânc pilonii zăgazurilor care trebuie să canalizeze viața omului, a disolvat cu întrebările și cu răspunsurile ei negative pripite ființa oricărei legi sociale, morale și spirituale.

Cultura este într'adevăr purtată de cele mai multe ori de prezumția omului că poate înțelege totul, iar ceea ce nu înțelege la moment nu are drept la existență. Ea are la bază mândria, încrederea nelimitată a omului în puterile sale de pricepere.

Adeseori chiar și cultura teologică manifestă asemenea trăsături. De câteori nu vedem doctori în teologie încântați de propria lor știință și plini de superioară condescendență față de ceilalți muritori.

Dar oare să nu fie posibilă și să nu fi fost realizată uneori și o altă cultură? Răspunsul nu poate fi decât afirmativ.

În trecutul Bisericii nu sunt rari cazurile când cea mai înaltă știință a fost împreunată cu cea mai adâncă smerenie și puritate a inimii. Sf. Părinți sunt toți pildă în această privință. Un Vasile cel Mare, un Simion, Noul Teolog, un Grigorie Palama, nu au fost împedecați cătuși de puțin de marea lor știință să se ridice la cele mai înalte culmi ale vieții duhovnicești și ale destoiniciei pastorale, ci dimpotrivă au fost ajutați de ea.

Cultura nu trebuie să fie purtată numai decât de mândria omului că poate înțelege totul, ci mai firesc e să fie străbătută de tot mai marea uimire în fața măreției operei lui Dumnezeu și de tot mai adâncă recunoștință față de Creatorul care l-a înzestrat cu puterea să o cunoască.

Omul care-și dă seama cu adevărat de starea lucrurilor, nu poate să nu treacă în indeletnicirea cunoașterii din starea mândriei în cea a inimii smerite, odată ce e ușor să constate că prin cunoașterea sa nu crează realitatea cea minunată, ci doar o descoperire, fiind întemeiată de o putere mai presus de el, și o descoperire nu cu vreun instrument ce

el și l-a dat, ci cu care a venit dăruit pe lume.

Se poate spune chiar că numai când din cele două atitudini posibile ale omului de cultură, mândria și uimirea smerită, învinge ultima, omul s'a înălțat la adevărata cultură. Până când stăpânește în el mândria ce disolvă totul, nu s'a trezit încă în fața măreției realității, sau n'a cunoscut-o încă. El cunoaște încă foarte puțin, sau e în starea de somnolență a spiritului și de aceea nu se simte complexit de ceea ce există.

Nu numai când omul a străbătut cu ajutorul științei sale până la marginea cunoștilului, până în fața regiunilor de taină ale realității, numai când și-a dat seama că știința mai mult reliefează misterele decât le lichidează, se poate spune că a cunoscut mult, a cunoscut în esență tot ce se poate cunoaște și în toată adâncimea.

Profunzimea și vastitatea cunoașterii omenești nu ajunge la fundul și la marginea realității, ci abia la linia de unde începe abisul, de unde începe să »înțeleagă« supraințelegibilitatea realității.

Nu cultura înaltă este deci o primjdie pentru puritatea și duhovnicia vieții, ci semi-cultura, caricatura culturii.

Departate de-a împărtăși opinia că între cultură și preoție este o incompatibilitate, socotim dimpotrivă că lipsa culturii este o cauză care îl face pe preot sărac în izvoarele launtrice de continuitate și înălțare a trăirii duhovnicești. Întrucât el nu mai are nici naivitatea inițială a omului care n'a fost infectat de prezumția culturii, poate să se afle într'o stare duhovnicească chiar inferioară aceluia.

Dar dacă oricând cultura teologică străbătută de smerenia credinții și de curățenia inimii iubitoare este o cerință principală pentru înduhovnicirea preotului, ea este cu atât mai mult în timpurile noastre.

Ni se reproșează azi că preoția și în general cultura teologică a rămas în urma celeilalte culturi. E unanimă în lumea mirenească opinia că preoția departe de-a fi un factor de cultură, e o reprezentantă a ignoranței și a spiritului retrograd. Biserica nu se bucură azi de un prestigiu cultural. Cultura e socotită ca aflându-se oriunde în alt loc, numai la Biserica nu.

Nu ajunge să învinovățim pentru aceste opinii numai lumea mirenească. Poate nici noi nu facem destul ca să dovedim că adevărata cunoaștere și cultură o reprezintă Biserica, reprezentanta și trimisa Adevărului în lume. Nu e suficient să pretindem numai că avem Adevărul, ci trebuie să-L și evidențiem în așa fel încât să convingem pe oameni prin puterea lor de judecată că este la noi.

Trebuie să dezvoltăm în învățământul nostru teologic acele preocupări care pot face adevărul creștin evident omului de azi care a parcurs drumul științii și al filosofiei din ultimele veacuri. Ne trebuie multă filosofie și apologetică creștină, ne trebuie o mișcare puternică de gândire creștină pentru a lămuri și întemeia în lumina și în fața noilor forme de gândire, a noilor progrese ale științei, Adevărul creștinismului.

Ce bine ar fi dacă ar avea Biserica vreo douăzeci de reprezentanți ai unei filosofii creștine și dacă preoția întreagă s'ar sălta la un nivel corăspunzător cu pretențiile intelectualului de azi?

Învățământul teologic trebuie să primească o nouă dezvoltare și condiții potrivite pentru aceasta.

Stăm la cea mai mare răscruce a istoriei. Nu știm ce va fi mâine. Creștinismul însuși e pus, ca niciodată, în discuție. Numai un efort supraomnesc de misionarism, de jertfă, de luptă ideologică, din partea reprezentanților Bisericii, ar putea să-i facă ideii creștine loc în vremurile cari vin. Cu pasivitatea de acum, cu reeditorarea comodă a unor formule, cari, orcât cuprind toate comorile de adevăr, dacă nu le știm deschide lumii de azi, nu-i spun mare lucru, nu vom putea da răspuns marilor examene cari pot să vină.

Biserica e chemată la marea ofensivă a culturii și a duhului misionar, între cari există cea mai indisolubilă legătură.
D. STĂNILOAE

Mila Creștină

I

Între problemele vitale, pe care le ridică actualul războiu și le cere stăruitor rezolvirea adecvată, cea mai acută este problema socială. Rezolvirea ei izbăvitoare numai din sânul creștinismului poate să vină, căci acesta posedă dinamismul social cel mai eficace și mai tămăduitor al suferințelor sociale, în care se sbate astăzi omenirea.

În special Ortodoxia are această dinamică socială. Ea concepe pe Dumnezeu ca având drept trăsătură fundamentală a ființei Sale iubirea și mila, ca un transcendent care se apleacă îndurător asupra lumii, o tămăduiește și obladuiește. Prin aceasta, ea a infuzat în sufletul marturisitorilor ei un profund simțământ de aderență și solidaritate umană. Aceasta a susținut popoarele ortodoxe în tot lungul șir de suferințe și necazuri, pe care li le-a hărăzit destinul lor istoric, le-a rezolvit problemele sociale. Ortodoxia n'a provocat și nici n'a patronat lupte sociale sau de clasă; acolo unde acestea s'au produs în sânul neamurilor ei, s'au născut sub înrăurirea curentelor venite de aiurea.

Și astăzi, ortodoxia — cu duhul ei de dragoste și solidaritate comunitară — este singura formă a creștinismului care poate inspira și îndruma spre calea care duce la izbăvitoare rezolvire a problemelor sociale și'n consecință numai dela Biserica ortodoxă poate veni mântuirea socială, pentru că numai ea a păstrat adevărul creștin curat, nefalsificat și proaspăt, singurul care naște și cultivă o sănătoasă conștiință socială, singurul care izbăvește integral și orientează spre un regim social potrivit vremurilor actuale. Pentru că adevărul ei este cel autentic creștin și tocmai de aceea totdeauna actual și viu.

Între lipsurile de care suferă mai mult comunitatea umană de astăzi, este sărăcia spirituală și fizică, mizeria umană, care se ivește în perspectivă din ce în ce mai neagră și mai amenințătoare!.. Nici o statistică nu poate cuprinde în sine întreaga mizerie umană. Cine ne poate asigura, că actualul războiu nu se va isprăvi printr'o foamete cumplită? Numai o intervenție de sus ne va putea salva din ghiarele ei.

În atari împrejurări porunca milei creștine este mai actuală și mai imperioasă decât în vremurile normale. Pentru că împlinirea ei cu intensitate este în stare să reducă mult din greul și necazul vieții umane și să evite deslănțuirea unei catastrofe generale.

Acuta ei actualitate, precum și deprecierea, negarea, neglijarea sau înțelegerea ei greșită în cercuri destul de largi, fac tratarea sub unghiu creștin a poruncii milei nu numai oportună, ci chiar necesară.

De fapt, unii socotesc porunca milei creștine ca ceva învechit și demodat, ce și-ar mai justifica prezența numai în muzeul sau istoria trecutului bisericesc; ei își motivează această stranie afirmație prin susținerea că această poruncă creștină e de prisos, întrucât — având o milă public organizată — nimeni nu mai e avizat la ea. Alții — mânați de o concepție spartană sau nietzscheană despre om — stigmatizează porunca milei creștine ca pe una ce ar fi sub nivelul demnității de om și promovează trândăvia și obladuirea exemplarelor neizbutite ale speței umane. Această negare și depreciere a ei a fost alimentată și susținută și de concepția materialistă despre om care pe de o parte a cauzat aprecierea tot mai scăzută a valorii omului și — implicit — a îngrijirii lui, iar pe de altă parte a

mărit încrederea în puterea rațiunii umane de-a organiza viața socială și în consecință a umbrit necesitatea și valoarea poruncii milei creștine. În sfârșit, alții o confundă cu noțiunile înrudite cu ea sau o răstălmăcesc cu totul.

De aceea în tratarea poruncii milei creștine se impune numai decât o plasare a ei în ansamblul concepției creștine și apoi o fixare adecvată a noțiunii ei.

Creștinismul nu-i numai doctrină, teorie abstractă și nici optimism sau idealism care plutește pe deasupra realității fără să o sesizeze ca atare. Ca cea mai realistă și sănătoasă concepție despre lume și viață, creștinismul este totodată trăire, viață, faptă și luptă. Adevărul creștinism nu este fugă din fața vieții sau negarea ei, ci afirmarea și susținerea ei prin împrejurări oricât de grele. E luptă cu viața, pentru a o face mai bună, mai frumoasă, pentru a o plini în măsura realizabilă aci pe pământ. De aceea adevărul creștin nu este acela care rostește mecanic și fugar câteva articole de credință, ci cel care se străduiește necontenit să împlinească poruncile Mântuitorului. Adevărata viață creștină este luptă titanică și eroică, o strădanie uriașă de a trăi și lucra după pilda și îndemnul Domnului Hristos. Rezultă aceasta, cel puțin indirect, din următoarele cuvinte ale sf. Scripturi: »Impărăția lui Dumnezeu se ia cu forță și cei puternici o cuceresc« (Mat. XI, 12).

Dar ceace imprimă mai mult creștinismului pecetea sa specifică și caracteristică, este porunca iubirii, necunoscută în semnificația și dimensiunile proprii numai doctrinei lui Hristos. »Legea cea nouă«, legea supremă a creștinismului este porunca iubirii: »Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima, din tot sufletul și din tot cugetul tău, iar pe aproapele tău ca pe tine însuși« (Mat. XXII, 39). Aceasta-i porunca care străbate ca un fir roșu toată doctrina creștină, care se numește de aceea scurt și »legea dragostei«. Din ea rezultă, ca dintr'un izvor central, toate celelalte comandamente ale creștinismului. Ea canalizează și dinamizează creștinismul în spre lucrare din iubire, întru iubire și spre iubire. Creștinismul lipsit de faptă întru dragoste este literă moartă (Cf. Iacob II, 26). Ea inspiră și activează întru treaga concepție socială a creștinismului. Ea inspiră și viață și porunca milei creștine.

Fără iubirea creștină, porunca milei nu-i numai neînțeleasă, ci aproape inexistentă și moartă. Dovadă despre aceasta e faptul că mila este un simțământ și o poruncă aproape necunoscută înainte de ivirea creștinismului. În păgânism mila s'a manifestat foarte timid și palid, ca ecoul unui simțământ natural de umanitate și compătimire. Așa la Greci și Romani — deși existau unele credințe și obiceiuri, care impuneau celor mai avuți ajutorarea celor săraci și căzuți în suferință, precum și ocrotirea celor slabi și neputincioși — filosofii lor condamnau mila; astfel bunzoară bătrânul Seneca zice: »Oamenii onești trebuie să evite milostenia (adecă ajutorarea celor lipsiți), căci ea este defectul sufletelor mici și în stare să moară la vederea nenorocirii alțiua«. (De Clementia, II, 6).

Nici în Vechiul Testament mila nu s'a practicat deplin fiind îngrădită într'un cadru limitat, inerent stadiului respectiv de revelație supranaturală și lipsei harului dumnezeiesc adus lumii de Hristos. În V. T. se recomandă într'adevăr iubirea față de aproapele, și deci și mila față de săraci, dar prin »aproapele« se înțelegeau numai Ebreii, așa încât străinii erau urâți și disprețuiți, robia îngăduită, iar legea talionului (»ochi pentru ochi, dinte pentru dinte«)

ordona răzbuirea crimelor prin săvârșirea altor crime la fel.

A trebuit să vină creștinismul cu duhul său de nouitate și înnoire, care — schimbând din temelie concepția despre viață — a deschis larg perspectiva milei. El aducea cu sine »legea cea nouă« a iubirii aproapei ca pe tine însuși. Împlinirea ei cerea creștinului descătușarea din lanțurile grijilor sale proprii și identificarea cu nevoile semenilor săi, depășirea și subjugarea intereselor sale, jertfii și dăruirii pentru alții. Creștinismul cere largirea inimii, pentru ca în dimensiunile ei cât toată umanitatea și în focul dragostei ei să încapă tot semenul nostru, după chemarea sf. Ap. Pavel: »Nimeni să nu caute ale sale, ci fiecare ale altuia, după cum nici eu nu caut folosul meu, ci al multora, ca să se mântuiască«. (I Cor. X, 24 și 33).

Pr. Dr. CORNELIU SÂRBU

P. S. Episcop Nicolae Colan la Sibiu

Am anunțat în numărul nostru trecut, cu mare bucurie, sosirea P. S. Episcop Nicolae Colan la Sibiu, în orașul în care și-a desfășurat o însemnată parte din activitatea culturală și bisericească a P. S. Sale, pentru a lua contact cu I. P. S. Mitropolit Nicolae și a discuta chestiunile bisericești la ordinea zilei. Cu această ocazie P. S. Sa s'a putut întâlni cu o mare parte din președinții și admiratorii P. S. Sale așezați în Sibiu, cari au fost fericiți să-L revadă după un îndelungat timp de despărțire.

Nu a avut loc însă nici o ședință festivă în Aula Academiei, cum s'a publicat în chip eronat în ziarul »Curentul«. Deci discursurile de cari pomenește numitul ziar că s'ar fi ținut cu acest prilej și declarațiile P. S. Episcop Nicolae Colan, sunt pe de-a-ntregul inventate.

I. P. S. Mitropolit Nicolae a cerut ziarului »Curentul« să rectifice afirmațiile sale, prin următoarea telegramă:

Domnule Director,

Sunt dator să Vă rog, în interesul adevărului, să rectificați afirmația corespondentului D. Voastre din Nr. dela 22 Septembrie despre sosirea P. Sf. Episcop Nicolae Colan la Sibiu, în sensul că Pr. Sf. Sa n'a făcut nici o declarație și n'a ținut nici o cuvântare.

Nicolae Mitropolitul Ardealului

Misiuni religioase. — A doua serie de misiuni religioase din această toamnă s'a ținut în 13 Septembrie 1942 în parohiile Căraci. După platră-Valea Porcurii, Luncoiu de sus și Tebea, în protop. Zarand. În toate locurile s'a slujit sf. liturgie în sobor, s'a făcut maslu pentru pace și s'a citit Acatistul sf. cruci.

În biserica din Căraci, predica zilei a rostit-o Păr. Iosif Tisu jun. din Baia de Criș, iar Păr. Amos Florea din Rișca a vorbit despre »Folosele rugăciunii«.

În biserica din După platră-Valea Porcurii a luat parte la sf. slujbe, pe lângă alți 8 preoți, și P. C. Păr. protopop Ioan Andrei din Brad, vorbind despre »Urmarea lui Hristos«. Părintele Miron Popovici a rostit predica zilei, iar Pr. Ștefan Corpadea a vorbit despre »Duhul vremii și duhul evanghelic«. Părintele locului Avram Morar în numele credincioșilor aduce calde mulțumiri P. C. Păr. protopop și C. C. preoți cari au venit să samene sămânța evanghelică și să le înalțe sufletele spre Părintele milostivilor.

În biserica din Luncoiu de sus predica zilei a rostit-o preotul Virgil Perian, iar preotul Axente Ursula a vorbit despre »Concubinajul, un rău social, și combaterea lui«.

În biserica din Tebea, după priceasă a rostit predica zilei preotul Ioan Mihai, iar preotul Gheorghe Albu a vorbit despre Rolul Reuniunii de femei în combaterea concubinajulului. — Pr. Șt. Corpadea.

Condițiunea esențială a predicii

S'a scris și se scrie mereu, că nu se predică îndesjuns, sau că nu se predică destul de bine; că nu se întocmesc cuvântările după toate regulile omiletice, sau nu se rostesc așa după cum scrie la carte; că gesturile sunt lipsite de expresivitate, și figurilor de stil le lipsește puterea evocatorie și originalitatea, trăgându-se apoi concluzia că acestea sunt cauzele cari fac ca predicile să nu mai fie ascultate cu interes și să nu-și mai atingă scopul binecuvântat.

Nu s'a insistat de loc, sau aproape de loc, asupra unei condițiuni mult mai importante în propoveduirea cuvântului dumnezeiesc decât toate figurile de stil, decât toată măiestria alcătuirii a cuvântărilor, decât toată nelătețea oratoriei, care poate impresiona dar nu înfierbântă, poate provoca admirațiunea dar nu zelul, poate chiar să emoționeze, dar nu poate smulge inima din letargie, nu poate aprinde în suflet focul dragostei de Hristos și de aproapele, în văpaia căruia să se topească toată sgura și tot pământescul acestei lumi.

Nu s'a scris și nu s'a insistat de loc asupra vieții predicatorului, viață ce trebuie să coincidă până la desăvârșire cu cele zise, să acopere întru totul cele propoveduite. În această acoperire a predicii de viața stă tot succesul, toată forța de convingere și de transfigurare a cuvântării bisericești, și fără această acoperire tot ce se spune e un nesfârșit șir de zerouri cărora le lipsește cifra din frunte, un fel de inflație a cuvintelor, fără putere de acoperire.

În aceasta stă tot secretul succesului oricărei predici, a oricărei cuvântări.

Mare este puterea cuvântului și minunate sunt lucrurile pe care le face, cum spune psalmistul, dar nu orice cuvânt pe care-l rostim ori când și ori cum, ci cel rostit din cea mai adâncă convingere, din cea mai perfectă identitate a ta cu el; cuvântul care ia putere de viață din viața ta, crește din personalitatea ta, se revărsa din plinătatea sufletului tău. Numai acesta aprinde, numai acesta mișcă, numai acesta dă fiorii nebuliei pentru Hristos și nestămpărul dragostei creștine.

Criza de care se vorbește, nu e o criză a predicii, căci se vorbește și încă se vorbește poate prea mult, și ori unde se vorbește mult se înfăptuește puțin, ci e o criză a trăirii religioase, a cărei gravă consecință este lipsa de putere a cuvântului, lipsa de convingere a predicii. Numai atunci pot mișca pe cineva când sunt mișcat eu, numai atunci îl pot încălzi, când ard eu. Dacă eu sunt de ghiață și suflarea mea de crivăț, zadarnic voi cerca să încălzesc pe alții.

Lumea de azi pare plictisită într'un fel oarecare de a asculta cuvântul lui Dumnezeu de pe amvon, însă nu pentru că acel cuvânt nu-i înflorit cu destule flori oratorice, sau nu-i îmbrăcat în haina de gală a retoricii, ci pentru că e spus fără destulă convingere. Nu are drept suport viața aceea evanghelică, trăirea aceea de cerească neprihănire, din care să erupă cum erupe lava din sânul de foc al vulcanului clocotitor.

Au doară sf. Apostol Pavel era tocmai așa meșter la vorbă? Ni-o spune însuși că nu se poate compara cu Apolo. Cine însă a fost mai ascultat decât el, cine a făcut mai multe convertiri decât el, cine a răspândit legea dragostei lui Iisus mai mult decât el? Nu era meșter la vorbă, dar cine ardea mai tare ca el pentru Hristos și pentru frații lui, cine plângea și tremura de grija lor, cine și-ar fi dat bucurosu sufletul anatemei ca să-i smulgă din păcat, dacă nu acel nebun pentru Hristos, convertit pe drumul Damascului?

Am ar mie, de nu voi binevesti, căci cum vor auzi, de nu li se va pro-

povedui, zice sf. Ap. Pavel, dar cum trebuie să fie inima și sufletul și toată viața celui ce propoveduește, pentru ca predica să nu fie aramă sunătoare și chimval răsunător? De nu va țâșni predica din aceea viață clocotitoare de iubire evanghelică, apoi de-aș vorbi în limbi omenești și îngerești, nimic nu voi folosi.

Nu predica trebuie ținută în tipare noi, căci tiparele curând se vor învechi și cu timpul se vor epuiza oricât de multe ar fi, ci altceva trebuie schimbat, ceva care va da predicii prospețimea dimensiunilor de primăvară și puterea soarelui sub razele căruia totul se dezvoltă și se preschimbă. Viața celui ce propoveduește trebuie refăcută! Ea trebuie transfigurată de duhul evanghelic și atunci orice vei cuvânta, va avea o miraculoasă putere de pătrundere, o uriașă influență asupra celor ce ascultă. Atunci orice lucru, cât de simplu spus, va părea nou, după cum nouă părea predica bătrânului evanghelist Ioana ori de câte ori o spunea, deși nu cupriadea mai mult ca o propozițiune.

Recapitulând cele de mai sus, spunem: reușita predicii depinde întru totul de viața celui ce predică. Toate celelalte sunt adausuri cari fără această capitală condițiune nu folosesc la nimic. Schimbați viața și veți vedea roadele cuvintelor voastre. Schimbați felul de a trăi și veți vedea că nu-i nevoie să vă străduiți a vă rade capul ca Demostene și a lua pietricele în gură spre a fi ascultați și urmați, ci veți vorbi prin simplul exemplul vieții voastre mai mult și mai convingător decât toți oratorii de pe pământ. Chiar și în această lume de azi, care pare rea și desinteresată de cele duhovnicești, celce și va reforma viața va fi soarele, la lumina căruia se vor deschide toate conștiințele, cum se deschid florile în zilele lui Mai.

Aduceți-vă aminte cuvintele sf. Apostol Pavel, că puterea Evangheliei lui Hristos, nu stă în măiestria cuvintelor, ci în trăirea până la perfecta identificare cu ea, când cercetându-te, nu te mai regăsești pe tine, ci pe Hristos trăind în tine. Atunci predicile vor fi și frumoase, și instructive, și ascultate, căci inima din care isvovesc, e plină de El și El e plinătatea frumozului și adevărului și binelui și al tuturor virtuților. Atunci viața va fi o nesfârșită predică despre Iisus, o continuă și prelungă chemare a păstorului ce-și caută oile rătăcite, la glasul căruia se vor strânge cu bucurie, de pe toate cōclaurile lumii și păcatului. Pr. P. Pr.

Nr. 9499—1942.

AVIZ

Având în vedere marea mortalitate infantilă din țara noastră, Oa. Minister al Sănătății a tipărit o broșură cu instrucțiuni pentru combaterea unor boli foarte frecvente la copii.

Invităm Oa. Preștine să dea concurs nelimitat organelor sanitare, în lucrarea de combatere a mortalității infantile și să ajute la răspândirea și explicarea broșurei în cauză. Îndrumăm pe P. C. Protopopi și pe C. preoți să organizeze chiar o serie de conferințe în parohii pentru lămurirea credincioșilor, în această prea importantă chestiune, care privește deapropoape întru viitorul neamului nostru.

Sibiu, la 2 Septembrie 1942.

Consiliul Arhiepiscopesc

C. preoți să stea în fruntea mișcării

Oastea Domnului

Chestiuni omiletice

de Preot Ioan Opreș

IV

Cum să predicăm?

Predica trebuie să fie impersonală. — Formă și fond în predică. — Rolul to-nifiant al predicii. — Predica stă în slujba Religiei.

Așa dar predica nu este o vorbire ca oricare alta. Ea îndeplinește în lume o funcție de sfântă pedagogie. De aceea nu se poate predica oricum. Trebuie respectate anumite condițiuni generale, mai ales în ce privește fondul.

În primul rând, trebuie să fim bine lămuriți că predica nu este expresia unei acțiuni pur individuale. „În predică nu vorbește predicatorul ca individ, zice Păr. M. Ionescu, fiindcă ea e o adversară, ne-impăcată a individualismului uman și îi place de minune să se arate ca plămân al colectivității și ca organ al harului divin, — singur rânduit să fecundeze în sens creștin gândirea slobodă și simțirea spontană a spiritului uman”.

Preotul când vorbește mulțimii în biserică, nu mai este el însuși, ci este un adevărat „Alter Christus”. Căci zice sf. Ap. Pavel Corintenilor: „Noi vă îndemnăm în locul lui Hristos, ca și când Dumnezeu v'ar îndemna prin noi”. Și tot așa și sf. Ioan Gură de Aur: „Tatăl L-a trimis pe Fiul Său, ca Acesta să îndemne în numele Lui și să săvârșească dregătoria unui trimis; dar fiindcă El, prin moartea sa a părăsit pământul, apoi în această soție i-am armat noi și noi vă îndemnăm și vă rugăm în numele Lui: „Nu cugetați așa dar că numai noi înșine vă îndemnăm; Hristos vă îndeamnă prin noi, Tatăl cerească vă îndeamnă prin noi”.

Deci predica nu e o manifestare a unei personalități omenești, ci instrument de lucrare a lui Dumnezeu. Predicatorul nu vorbește oricum și orice, ci numai ce i-a poruncit Dumnezeu și este de totos pentru mântuirea sufletească a credincioșilor Săi, ca reprezentant al Cerului pe pământ. El nu predică din ale sale, ci reprezintă pe amvon pe însuși învățătorul Hristos. De aceea a predica este mai mult decât a cuvânta; însemnează a te smeri ca să se înalțe Iisus — cum a făcut sf. Ioan Botezătorul — a renunța la orice ambiție personală, la orice desertațiune omenească și a vorbi numai în numele personalității colective a Bisericii. „Misiunea noastră, zice Prof. M. Neagu, este supranaturală, de aceea preotul trebuie să fie îmbrăcat în puterea Duhului sfânt. Cuvântul preotului trebuie să fie cuvântul lui Dumnezeu, nu cuvântul său personal. Cuvântul omenezesc dispăre ca fumul jertfei lui Cain. Pentru sufletul credincioșilor rămâne numai cuvântul lui Dumnezeu”.

În predică se împletește duhul credinței cu duhul dragostei, cu duhul nădejzii și al rugăciunii. Ea nu face uz de formule meșteșugite ci de cuvântul adevărului. Insuși sf. Ioan Gură de Aur care n'are pereche între predicatorii lumii, nu s'a preocupat în mod special de chestiunea formei. El a creiat retorica bisericească prin puterea spontană a genului său, adânc stăpânit de duhul creștin. „Cuvântul meșteșugit n'are ce căuta pe amvon, zice tot Prof. M. Neagu. El este al oratorilor politici în fața alegătorilor. Preotul este slujitorul lumii de dincolo. Influența predicii lui nu poate fi din lumea aceasta, ci din lumea cerească. Formele retorice sunt secundare. În predică principalul e adevărul, trecut prin sufletul preotului. E viața care se revărsa ca dintr'un isvor curat asupra credincioșilor. În predică lucrul de căpetenie nu-l forma și stilul, ci cugetarea religioasă. Ce spui, e dătător de măsură și abea după aceea, cum spui.

Funcția predicii este o funcție adânc religioasă. Ea trebuie să mângăie, să întărească, să vindece, să indice mijloace de salvare din mizeria cotidiană. Predica este o putere tonifiantă pentru viață. În ea se va vorbi despre tot ceea ce dorește în chipul cel mai intim sărmanul suflet

omenezesc, dornic de a-și liniști nesigurantele, de a-și înlătura temeiurile, de a-și înălța viața. Ceeace oferă predica, sunt soluții eterne, potrivite la viața de toate zilele. În predică se va vorbi despre mântuire, despre iubire, despre iertare, despre ajutorul lui Dumnezeu, despre nădejde, odihnă, pace, virtute, despre fericirea eternă și despre tot ce poate arunca o lumină transfigurativă din ordinea ideală și supranaturală asupra vieții omenești.

Predica are rostul de a aduce o lumină și o putere nouă în aducere de viață al omenirii. De aceea, bine zice Huonder, adresându-se preotului: „O preotule, tu cum faci? Ce rostești tu mai des: Cuvântul înviorător „fericiți”, sau cuvântul apăsător „vai”? În fața ta stă poporul cu fețe îngrijorate, pe care lupta graa a vieții și suferințele au săpat bazele adânci. Sunt între ei și oameni slabi și păcătoși, dar ei totuși vin la tine cu voința de a primi cele ce spui tu și de a se îndrepta. Și tu cum le vorbești? În loc să-i mângăi, li mustri, în loc să-i însuflețești li descurajezi. Aceasta este „vestea cea bună” pe care tu ești dator să o vestești? Astfel, se duc acasă fără să laude pe Dumnezeu, cum îl lauda odinioară mulțimea căreia îi vorbea Mântuitorul, blestemând în sufletele lor pe cel ce i-a muștrat de pe amvon”.

În trista stare morală de azi numai puterea cuvântului dumnezeesc mai poate lecui ranele adânci pricinuite de păcat. Omenirea nu se poate salva singură din această mlaștină a desnădejzii, căci în fața patimilor și voința, și inteligența, și conștiința sunt neputincioase. Cel vechi exprima acest adevăr prin cuvintele „Video meliora, proboque deteriora sequor”. Iar sf. Ap. Pavel însuși zice: „Că binele pe care-l vreau nu-l fac, ci răul pe care nu vreau să-l fac, iaca ce fac”. De aceea e nevoie de o cale supranaturală, de lumina adevărului revelat și de puterea harului de sus, pe care predica trebuie să-l împărtășească cu prisosință.

Dacă nu este un adevărat organ de igienă divină a vieții, predica nu și-a ajuns tînta. Ea trebuie să pună mult pret pe „duhul blândețelor” și numai în cazuri extreme pe „muștrare” și „certare”. Asprimă pe cât e posibil trebuie înlăturată de pe amvon și în locul ei trebuie să domine pacea desăvârșită a lui Hristos. „Predica trebuie să învețe sufletele ascultătorilor și să le liniștească, zice tot Huonder; ea trebuie să încurajeze să edifice. A amenința cu foc și cu pucioasă și a arunca tunete și fulgere de pe amvon, înseamnă a-ți dărâma toată opera. Chemaerea noastră însă este a edifica prin învățătura blândă a Mântuitorului celui Milostiv, ale cărui cuvinte dau mângăere și iertare și celor mai păcătoși”.

Predica este unul din organele cele mai de seamă prin care Religia își îndeplinește funcția ei. În ce constă această funcție? Ne lămurește Păr. V. Iordăchescu. „Religia, afirmă Sfinția Sa, aduce omului credința unor relații cu lumea supranaturală, de unde el dobândește ajutor, pentru puterile lui naturale să realizeze scopurile urmărite, unde el găsește obiecte mai proprii a satisface tendințele indefinibile ale elului, decât lumea sensibilă. Toate religiile pozitive dau o satisfacție instinctului de conservare, propunând omului credința într'o anumită supraveuire după moarte. Ori această speranță tonică și întărește energia morală a omului, în mijlocul străm-torărilor și decepțiilor”. În sfârșit, după Păr. Arhim. Scriban, religia este „instinctul vieții superioare a omului”, care pe lângă potolire și mângăere dă acestuia și regulare a vieții.

De felul cum predicatorul știe slui această funcție a Religiei prin predica sa, adică de felul cum poate mulțami setea adâncă de pace, de liniște, de supraveuire, cu un cuvânt setea de veșnicie a ascultătorilor săi, depinde valoarea convertivă a predicii. Predicatorul, tocmai pentru aceasta este bine să cunoască mai în amănunt și să se conformeze psihologiei conversiunii. De aceea, vom da și noi aici câteva date sumare în acest sens.

După o anchetă, făcută asupra sentimentelor ce însoțesc conversiunea, profesorul american Starbuck ajunge la urmă-

toarele concluziuni: „Bucuria, ușurarea și acceptarea unirii cu Dumnezeu, zice el, sunt, poate, speciile de emoțiuni care caracterizează cel mai exact ceea ce se petrece în conversiune, și anume: liberul exercițiu al puterilor noul, evasiunea dintr'o anumită stare și nașterea la o viață mai largă cu un sentiment corespunzător de căldură și armonie”. În sfârșit, după psihologul și filosoful W. James: „Trăsătura dominantă — în stările afective care succed conversiunii — este dispariția oricărei străm-torări, sentimentul că la urmă totul va fi bine: pacea, armonia și bucuria vieții”.

Descriindu-și propria stare sufletească după ce și-a recăștigat smerita pietate a copilăriei, François Coppée scrie astfel în prefața cărții sale „La bonne soufrance”: „N'am adomez mai bune decât aceea când mă adresez lui Dumnezeu și când îi cer acea pace pe care El ne-a promis-o tu cealaltă viață, al cărui delicios presentiment, grația Sa ni-l dă în această viață. Da, nu este într'adevăr frumoasă decât ora în care cineva se roagă, în care se află în fața lui Dumnezeu. De-o sută de ori fie binecuvântată suferința care m'a readus la El. Căci în prezent eu cunosc incognoscibilul! Evanghelia mi l-a descoperit. El este Tatăl, este Tatăl meu. Eu îi pot vorbi fără șială și El m'ascultă cu duioșie”.

În Epistola Sa către Galateni, vorbind despre „Roada Duhului”, sf. Ap. Pavel face o descriere creștină a sentimentelor însumate în fenomenul convertirii: „Roada Duhului este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credințioșia, blândețea, înfrânarea poftelor”. O predică în care tindem să se producă aceste sentimente, este o predică convertivă.

Deci predica nu este o lucrare individualistă, ci îndeplinește o funcție divină. Este cuvântul miraculos al lui Iisus rostit prin delegația mistică de preot. Rolul ei este de a propovedui pretutindeni biruința împărăției lui Dumnezeu și de a produce în lumea cel mai „delicios” presentiment: acela al vieții celei de dincolo de moarte. Aici stă toată valoarea și tot succesul convertiv al unei predicii.

Mândria. — *Cu dreptate se numește mândria rădăcina tuturor păcatelor. Sălășluindu-se în suflet, aruncă fum peste toată strădania omului doritor de mântuire. În răutate, ca și în bunătate, ea se ascunde ca o boală ce cuprinde întreg sufletul.*

Mereu ne paște gândul că sântem și noi cineva, că facem și noi ceva, uitând că acest gând îl aduce în suflet urătorul a tot binele, diavolul, care dela început a căzut din fericire pentru păcatul mândriei.

Cineva a spus că, e mai bun un păcătos smerit decât un binefăcător mândru.

Nici un bine nu putem săvârși fără harul lui Dumnezeu. Fără mine nu puteți face nimic, a spus Mântuitorul.

Multe daruri ni-ar da Dumnezeu dacă am rămânea în smerită cugetare. Mai curând ne lasă să fim ispițiți, ca smerindu-ne pentru slăbiciunea noastră să păstrăm darul dumnezeesc.

S'a mândrit Petru când a zis: De se vor lepăda toți, dar eu nu mă voi lepăda până la moarte. L-a lăsat Dumnezeu să se lapede de 3 ori, ca să vină la smerenie și să-și plângă cu amar greșala.

Sf. Macarie vorbește despre un frate care se ruga împreună cu alții, și deodată s'a răpit cu mintea la cer unde a văzut Ierusalimul cel de sus și corturile sfinților, dar în urmă a căzut din fața cea bună și a ajuns la pierzare, pentru că i se părea că a ajuns ceva mare. Neavând smerita cugetare, a pierdut toată osteneala.

Cine cunoaște bogăția mîlei dumnezeiești, se pleacă în fața Părintelui cereșc și cu smerenie îi cere ajutorul. Fiul lui Dumnezeu s'a făcut om smerit ca să vindece rana mândriei, spune un sfânt părinte. Să urmărești și noi pilda Lui de

smerenie, ca să ne facem vrednici de darul Său. De vreme ce mărirea dumnezeiască s'a smerit până la moarte pe cruce, de ce să se înalțe slăbiciunea omenească? Dumnezeu s'a smerit pe Sine, ca să ne arate și nouă chip de înălțare prin smerenie și să înlătore minciuna mândriei.

Să lăsăm să odrăslască în sufletul nostru smerenia, și slava lui Dumnezeu ne va umbri. Căci ochii Domnului spre cei smeriți, iar fața Domnului împotriva celor mândri, ca să-i smerească pe dâșii. Fă-te lesne defăimată în mărirea ta și nu mare în micșorimea ta, spune Sf. Isac Sirul. Fugi de slava deșartă și vei fi slăvit. Teme-te de mândrie și te vei mări. Defăimează-te pe tine însuși pentru Dumnezeu, și fără să știi se va înmulți slava ta. Să te socotești păcătos ca să te îndreptezi în toată viața ta. Și iarăși zice Sf. Isac: Smerenia, și fără lucrurile bune, multe greșeli iartă, iar lucrurile bune fără smerenie sânt nelăudate. Precum este sarea în toată hrana, așa și smerenia în toată fapta bună.

Smerit cugetător este celce are în suflet ceva vrednic de mândrie și nu se mândrește, ci se socotește pământ și cenușă, spune Sf. Isac.

Cu aceste gânduri să stăm împotriva duhului mândriei, ca toată răutatea să piară din sufletul nostru, și să putem vedea pe Dumnezeu slăvindu-se în viața noastră. Că Lui se cuvîne toată mărirea și cinstea în vecii vecilor.

Ieromonah Serafim

Orașul salvat din robia comunistă

Confrați ziarști au cercetat de curând, între alte localități transnistriene, și orașul Odesa, vizitând așezămintele de seamă culturale și de artă ale acestui oraș, pentru care s'au jertfit atâtea vieți românești.

Redăm câteva fragmente, din impresiile confrăților, dobândite pe urma vizitării orașului de mare frumusețe, Odesa, în care alături de splendoarea unor clădiri, întâlnești la tot pasul desfigurarea chipului omenezesc, operă de pomină a regimului bolșevic.

Fetele oamenilor sunt sbârcite ca ale malaezilor și sud africanilor. Nu vezi față tânără sau veselă. Toți par îmbătrâniți, deși nu sunt trecuți nici de 30 de ani. Spinările încovoiate, frunțile încrețite, fețele trase, capetele plecate în jos, nervii săriți din țâțâni, locuitorii Odesei par mai mult umbre decât oameni. Mizeria-i întipărită pe fețele acestor jertfe ale celui mai sălbatec regim din câte a cunoscut istoria.

Oamenii suat pur și simplu ne-oameni. Nu-și pot reveni. Te cuprinde jalea când, încotro ți-ai îndrepta privirile, nu vezi decât oameni cu înfățișare de servitori, a căror stăpâni îi bat de 3 ori și-i hrănesc o singură dată. Nu vezi locuitor al Odesei bine îmbrăcat. S'au desobișnuit oamenii de maniere și de viață bună.

Aceleași urme se văd și la clădirile orașului, care n'au fost reparate dinaintea războiului trecut.

Dar, alături de toate acestea, am întâlnit urmele administrației românești. Orașul este foarte curat. Grădinile și parcurile sunt bine întreținute și frumos împodobite, deși numărul lor e mare.

De asemenea fabricile de conserve, de marmeladă, de bomboane, de pâine, de unt, etc. puse în funcțiune de primăria Odesei, concurează cu cele mai de seamă așezăminte industriale ale Europei.

Și, spre mândria noastră, conducerea efectivă a treburilor Odesei se află în mâinile românilor basarabeni.

Și rodul lucrului mâinilor se vede peste tot. Nu-i instituție de seamă în Odesa, în care să nu întâlnești un frate basarabean și unde să nu constăți rezultate frumoase, recunoscute de către populația băștinașă.

Peste tot, moldovenii au rămas nepăsători și reci la încercările de a-i transforma în fiare și roboți ai bolșevicilor.

Blândețea, bunătatea și ospitalitatea moldoveanu'ui nostru au rămas aceleași legendare caracteristice, despre care istoria lumii va vorbi totdeauna cu admirație.

La Odesa, deși mai puțini ca număr, moldovenii basarabeni și cu cel transnistrienii, au trecut un serios examen, dovedind excepționale însușiri de buni gospodari și pricepuți cărmuitori.

Incredzător în virtuțile neamului și în puterea lui Dumnezeu, moldoveanul așteaptă în tăcere și răbdare dreptatea istoriei și recunoașterea muncii, pe care o desfășoară pentru civilizație și înălțarea omeniei între oameni.

Programul

serviciilor religioase la Sfânta biserică Catedrală din Sibiu pe luna Octomvrie 1942

1. În fiecare zi dimineața la ora 6¹/₂ Utrenie și în continuare Sfânta Liturghie. Seara la ora 6 Vecernie. Vineri seara după Vecernie „Acatistul Maicii Domnului”.
2. În Dumineci și Sărbători dimineața la ora 8¹/₂ Utrenia, iar la ora 9¹/₂ Sfânta Liturghie. La liturghie cântă „Corul catedralei”, sub conducerea profesorului Gheorghe Șoima.
3. *Duminecă în 4 Octomvrie 1942*, servesc: Prof. Mih. Neagu, prof. Dr. Nicolae Terchilă și Dr. Nicolae Neaga; diaconii: Anatolie Scurtu și Simion Macarie. *Predică: Prof. Mihail Neagu.* La Oastea Domnului predică: după masă la ora 4, Pr. Ioan Muntean.
4. *Duminecă în 11 Octomvrie 1942*, servesc: Prof. Mihail Neagu, prof. Zosim Oancea și dir. Dumitru Călugăr; diaconii: Ioan Circov și Dr. Nicolae Balca. *Predică: Prof. Zosim Oancea.* La Oastea Domnului predică după masă la ora 4, Pr. Nicolae Vonica.
5. *Miercuri în 14 Octomvrie 1942, la Cuvioasa Paraschiva* servesc: prof. Mih. Neagu, pr. Ștefan Motariu și prof. Ioan Beju; diaconii: Anatolie Scurtu și Dr. Grigore T. Marcu. *Predică: Prof. Dr. Grigore T. Marcu.* La Oastea Domnului predică după masă la ora 4, cons. Gheorghe Secaș.
6. *Duminecă în 18 Octomvrie 1942*, servesc: Prof. cons. Ieronim Grovu, prof. Aurel Nanu și Prof. M. Neagu; diaconii: Ioan Circov și Simion Macarie. *Predică: prof. Aurel Nanu.* La Oastea Domnului, predică după masă la ora 4, diaconul Cornel Dascăl.
7. *Duminecă în 28 Octomvrie 1942*, servesc: Prof. Mih. Neagu, prof. cons. Dr. Spiridon Căndea și prof. Dr. Teodor Bodogae; diaconii: Anatolie Scurtu și Dr. Nicolae Balca. *Predică: prof. cons. Dr. Spiridon Căndea.* La Oastea Domnului predică după masă la ora 4, diacon Simion Macarie.
8. *Luni în 26 Octomvrie 1942, la sf. Mucenic Dumitru*, servesc: Prof. stavr. Dr. Dumitru Stăniloae, prof. Dr. Liviu Stan, prof. Mihail Neagu, Iosif Țint. secr. cons. și dir. Dumitru Călugăr; diaconii: Ioan Circov și Simion Macarie. *Predică: secr. cons. Iosif Țint.* La Oastea Domnului predică după masă la ora 4, Prof. Mihail Neagu.

Teatrul german din Sibiu și-a deschis stagiunea Joi, în 24 l. c. Reprezentațiile sânt organizate de concetățenii noștri sași și se bucură de mare sprijin din partea siblenilor. Repertoriul stagiunii este alcătuit din piese moderne și clasice. — Piese românești, deocamdată, nu sânt anunțate pentru actuala stagiune.

Redactor responsabil: Prof. Dr. D. Stăniloae

INFORMAȚIUNI

Știre personală. I. P. S. Sa Mitropolitul nostru Nicolae a plecat Marți, 22 Sept. a. c., la București, pentru a rezolvi mai multe chestiuni bisericești.

Sâmbătă, 26 Sept. a. c. I. P. S. Sa s'a reîntors la reședința Sa.

Grija pentru orfani. Dl. Mareșal Antonescu, Conducătorul statului, a hotărât ca urmașii celor ce cad în războiul din Rusia, să poarte numele de „Copiii națiunii”. Dintre aceștia, 1000 vor fi aleși să urmeze la școlile statului, întreținută gratuit. Grija pentru acești copii, lipsiți de ajutorul tatălui lor, este una dintre cele mai frumoase fapte creștine și românești.

P. S. Arhiepiscopul Valeriu Moglan, vicarul Mitropoliei Moldovei, a fost delegat de I. P. S. Sa Patriarhul Nicodim să gireze conducerea episcopiei Buzăului, până la alegerea viitorului titular.

La violentele lupte aeriene de pe frontul Stalingradului, alături de glorioasa aviație germană, participă de câteva zile și unități din aviația română de vânătoare.

Reîntors în luptă, tânăra noastră aviație a înregistrat în răstimp de câteva zile 22 victorii aeriene.

Pentru strălucitele ei fapte de arme, una din unitățile noastre de vânătoare a fost citată prin ordin de zi de către Comandamentul aerian german din regiune.

Cu mândrie și emoție țara urmărește epopeea splendidă scrisă de bravii sbrători.

A se cruța hârtia! Având în vedere lipsa mare de hârtie, în urma împrejurărilor de război, subsecretariatul industriei, direcția materiilor prime, roagă publicul și întreprinderile de orice natură, să formuleze în text, cât mai scurt, cererile și comunicările lor către autorități, și să le scrie în rânduri strânse, fără a lăsa foi libere, cum se face de obicei.

Instalare de preot. Duminecă, 20 Sept. 1942, s'a făcut instalarea părintelui Miron Mihăilescu în una din cele trei parohii ale Oanei Sibiului. După săvârșirea sfintei Liturghii, în sobor de 4 preoți, părintele protopop Mihail Neagu a ținut o înălțătoare predică despre sfânta cruce, arătând cum trebuie înțeleasă jertfa Mântuitorului în viața noastră de creștin, ca ea să rodească bogat în sufletele noastre. La sfârșitul sfintei Liturghii, a prezentat popoului credincios, adunat în număr mare, pe noul preot Miron Mihăilescu, ca pe un încercat păstor sufletesc. A dat apoi cetera actului de instalare prin care I. P. S. Sa mitropolitul Nicolae așează aici ca părinte duhovnicesc pe unul din fiii săi sufletești. Au luat cuvântul preotul locului asigurând pe noul împreună slujitor de înțelegere adevărată și dragoste de părinte. Din partea credincioșilor a vorbit dl. judecător ca unul ce vrea să slujească împreună cu părintele său dreptății lui Dumnezeu spre binele bisericii și al satului. Păr. M. Mihăilescu, prin o frumoasă predică, a mișcat sufletele celor de față grăind despre misiunea sfântă a preotului și făgăduind să fie tuturor un tată sufletesc, îngrijind de buna propășire a păstoriților săi.

Coresp.

Ministerul culturii naționale a dispus ca uniforma școlară să nu mai fie obligatorie; obligatoriu este numărul de pe braț și șapcă. — Taxele școlare se plătesc în 4 rate; cei săraci și silitori vor fi scutiți, integral sau parțial. Orfanii de război, reușiți la examen, sânt întreținuți în internatele școlarelor.

Scăpați de o povară. Din Orăștie se comunică faptul că un număr de 74 țigani localnici, bătrâni și tineri, deveniți o povară materială și morală pe seama orașului, au fost transportați în lagăre de muncă.

O nouă școală la Odesa. Guvernământul Transnistriei și primăria dela Odesa a pus un imobil din acest oraș la dispoziția Societății ort. naționale a femeilor române de sub președinția dnei *Alexandrina Cantacuzino*. Societatea a deschis aici o școală pe seama fiicelor „moldovenilor” noștri, pentru a fi crescute în crezurile și idealurile neamului românesc. Inscrierile, care se fac la sediul Societății femeilor (Odesa, strada Poliției 18), se primesc pentru 4 clase primare, 2 clase secundare și un curs mixt de: religie, limbă română și istorie. Frații transnistrienii se bucură, negreșit, de noul institut, aducându-și cu drag fiicele la școala creștină acum înființată.

STIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu.

Duminecă în 27 Septemvrie 1942, servesc: prof. Mih. Neagu, Dr. Nicolae Terchilă și dir. Dumitru Călugăr; diaconii: Ioan Circov și Dr. Nicolae Balca. *Predică: Dr. Nicolae Terchilă.* La Oastea Domnului predică după masă la ora 4, Pr. Nicolae Vonica.

Șofer mecanic

Consiliul arhiepiscopesc ortodox român din Sibiu, angajează un șofer mecanic priceput și cu practică îndelungată la conducerea și îngrijirea automobilului.

Să fie liber de armată, sau mai bătrân.

Informațiuni la Secretariatul Consiliului, strada Mitropoliei 32

Nr. 551—1942 Prot.

(79) 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. III-a **Hamba-Dala**, protopopiatul Sibiu, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegraful Român.

Beneficiile împreunate cu acest post:

1. Salar dela stat.
 2. Sesiune parohială de 20 jugăre pământ arător și fânaș, primit din ref. agrară.
 3. Curte parohială de 600 st. p., nezidată.
 4. Parohia se obligă să plătească chiria pentru locuința preotului, până la zidirea casei parohiale.
 5. Fiecare familie dă preotului o ferdelă de grâu, dacă are sămănătură de grâu, iar dacă n'are, e obligată să dea o ferdelă de porumb.
 6. Venitele și stolare uitate în parohie.
 7. Preotul va locui în comuna Dala.
- Cererile de concurs, însoțite de toate actele necesare, se vor înainta Consiliului arhiepiscopesc din Sibiu, care va întregi parohia prin numire.

Consiliul Arhiepiscopesc

Nr. 9770—942

[77] 3—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante **Bărgăș**, din protopopiatul Agnita, se publică concurs cu termen de 30 zile, dela prima apariție a lui în Telegraful Român.

Parohia este de clasa a treia, și beneficiile postului de paroh sunt următoarele:

1. Salarul dela Stat.
2. Casă parohială cu dependințe.
3. Sesiune de 11 jug. 125 sij. arător și fânaș.
4. Stola obișnuită în protopopiat.
5. 1 ferdelă de cucuruz dela fiecare cap de familie.

Cererile de concurs vor fi înaintate Consiliului arhiepiscopesc, în Sibiu, care va întregi parohia prin numire.

În cerere se vor arăta studiile făcute și serviciul îndeplinit, în mod amănunțit.

Sibiu, la 3 Septemvrie 1942.

Consiliul arhiepiscopesc

Citiți și răspândiți

Revista Teologică

Organ pentru știința și viața bisericească. Apare lunar, sub patronajul I. P. Sf. Mitropolit **NICOLAE** al Ardealului. Redacția și Administrația: **Sibiu**, Academia teologică „Andreiană”. Redactor: Prof. Dr. **Grigorie T. Marcu**. Abonament anual, Lei 400.

Nr. 496—1942

(73) 3—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei cl. II-a **Zam** cu filia **Tămășești**, din protopopiatul Dobra, jud. Hunedoara, se publică concurs cu termen de 30 zile dela întâia publicare în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post sunt

1. Salar dela stat.
2. Casă parohială, cu toate supraedificatele necesare, în stare foarte bună.
3. Folosirea sesiunii parohiale de 19¹/₂ jugăre, teren arabil, fânaș, pomet și pădure.
4. Câte 15 l. porumb sfărmat dela fiecare familie din filie și ¹/₄ din prețul de arendare a cimiterului dela Biserică, achitat de epitrople.
5. Stola obișnuită în protopopiat.

Cererile de concurs, însoțite de toate documentele necesare și de încuviințarea de candidare a înalt Prea Sfințitului Mitropolit, se vor înainta oficiului protopopesc ort. rom. al Dobrei, în termen.

Concurenții se vor prezenta, cu încuviințarea oficiului protopopesc, în vreo Duminecă sau sărbătoare în parohie la biserică, pentru a face cunoștință cu credincioșii.

Dobra, la 16 August 1942.

Oficiul protopopesc ort. rom. al Dobrei în înțelegere cu consiliul parohial din Zam.

Pr. Adam Lăzărescu
adm. protopopesc

Nr. 551—1942

(72) 3—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de cl. III-a **Mada**, protop. Geoagiului, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în Telegraful Român.

Venitele parohiei:

1. Salarul dela Stat.
2. 8 jug. cad. sesiune: arător, fânaș și pășune.
3. Folosirea cimiterului de 1 jug. 880 st. p.
4. Câte un litru (15 kgr.) porumb dela cca 200 familii.
5. Stolele obișnuite în parohie.
6. Casă parohială nu este. Până la construirea ei, credincioșii se îngrijesc de locuința corespunzătoare pe seama preotului.

Cererile de concurs, cu toate documentele necesare și cu încuviințarea I. P. Sf. Mitropolit, se vor înainta în termen oficiului protopopesc ortodox român al Geoagiului, iar candidații se vor prezenta în parohie, cu înștiințarea protopopului, pentru a face cunoștință cu credincioșii.

Geoagiu, la 20 August 1942.

Oficiul protopopesc ortodox român al Geoagiului în înțelegere cu consiliul parohial

Teodor Glodeanu
protopop

Ediția și tiparul Tipografiei Arhiepiscopice